

Kommunal- og distriktsdepartementet

30. november 2023

Høring – innspill til ny digitaliseringsstrategi

1. Innledning

Norsk Journalistlag (NJ) er både en fagforening og en mediepolitisk organisasjon for redaksjonelle medarbeidere i redaktørstyrte medier, frilansere og de som utdanner seg til å bli journalister. Vi ivaretar medlemmenes journalistfaglige interesser, og verner om den redaksjonelle uavhengigheten og yringsfriheten. NJ har i dag i overkant av 8600 medlemmer.

Regjeringen legger opp til en helhetlig nasjonal digitaliseringsstrategi for hele samfunnet. For å sette satsningen ut i live, kunngjorde regjeringen høsten 2023 etableringen av et nytt departement, Digitaliserings- og forvaltningsdepartementet.

– Økt bruk av teknologi og digitalisering påvirker hverdagen til hver og en av oss, men også samfunnet som helhet. Det gir enorme muligheter, men krever også kunnskap, styring og regulering, sa statsministeren i forbindelse med kunngjøringen av det nye departementet.

Digitalisering er og vil være et gjennomgripende tema som vil påvirke alle deler av samfunnet. Norsk Journalistlag vil i den sammenheng kommentere mulighetene og særforhold ved journalistikkens samfunnsrolle og det digitale samfunnet.

Digitalisering er et virkemiddel; en digitaliseringsstrategi må ha klare mål for hva virkemiddelet skal oppnå. Vi viser til Digitaliseringsdirektoratet (Digdir) sitt første innspill til ny nasjonal digitaliseringsstrategi. Der skriver direktoratet at de er opptatt av «hva vi skal oppnå med en ny strategi». NJ støtter Digdirs syn der «det er viktig å ha en bred diskusjon på hva vi vil oppnå før arbeidet med selve strategien går i gang.» Det er likevel behov for å sette i gang med arbeidet på områder der gode løsninger allerede ligger klare.

NJs hovedbudskap er at digitalisering gir store muligheter for økt åpenhet, tilgjengelighet og innsyn i samfunnet. Samtidig må utviklingen tuftes på en grunnmur som underbygger tillitssamfunnet og blant annet ivaretar kildevernet og sikkerhet. Digitaliseringen gjør at nordmenn i økende grad kommer i kontakt med feilaktig informasjon. I takt med økt digitalisering, må demokrati-støtteordninger utvikles videre for å underbygge det tillitsbaserte norske samfunnet.

2. Åpenhet og innsyn

Digitalisering gir store muligheter for å øke samfunnets innsyn i offentlig forvaltning, prosesser, saksbehandling og virke. Det øker rettssikkerheten at mer og mer offentlig aktivitet kan gjøres tilgjengelig for allmenheten.

Som Riksrevisjonen understreker i sin ferske rapport «Myndighetenes tilrettelegging for deling og gjenbruk av data i forvaltningen», Dokument 3:8 (2023-2024), er «En forutsetning for deling og gjenbruk av data er at den enkelte virksomhet har god informasjonsforvaltning.» Riksrevisjonen konkluderer blant annet med at «Det er fortsatt betydelige barrierer for deling og gjenbruk av data.»

En digitaliseringsstrategi kan gi stort rom for å standardisere innsynsløsninger, gjøre mer offentlig materiale tilgjengelig for allmenheten og tilgjengeliggjøre nytt materiale. Enkle systemer for innsyn bør være med i hele digitaliseringsstrategien for å sikre fremdrift og effektiv bruk av ressursene.

Store teknologigiganter som Google, Meta (eier av Facebook og Instagram) og Microsoft forvalter enorme mengder data om nordmenn. Strategier for digitalisering må ivareta samfunnet og journalistikkens behov for innsyn i opplysninger også fra disse private aktørene. Regjeringen bør styrke muligheten for innsyn i, og kontroll med, plattformenes virksomhet i Norge gjennom nasjonale presiseringer av Forordningen om digitale tjenester (DSA). DSA bør skreddersys norske forhold utover kravene som stilles i artikkel 40 om å «forklare utformingen, logikken, funksjonen og testingen av deres algoritmiske systemer, inkludert deres anbefalingssystemer». Ytringsfrihetskommisjonen (NOU 2022:9 side 152) mener også at det bør være full åpenhet om hvor mange moderatører selskapene bruker i Norge, hvor mange av dem som snakket norsk og hvordan norsk innhold håndteres. Dette er NJ enig i.

På mange områder i samfunnet må tilgjengeliggjøring av offentlige møter og virksomhet skyte fart. Siden 2005 har det vært plikt om å foreta opptak under rettsforhandling i Norge. Foreløpig har lyd og bilde fra disse forhandlingene kun vært tilgjengelig fra enkelte rettssaler som et prøveprosjekt de siste 18 årene. Digitaliseringsstrategien må ha nødvendige ressurser til å få på plass tiltak som sikrer krav om og større digital tilgang på møter og opptak av disse. Som i folkevalgtes møter i kommuner og fylkeskommuner, og i åpne rettsmøter.

I dag har offentlige organer en rekke ulike digitale innsynsløsninger, vidt varierende praksis og saksbehandling for innsyn, og varierende kompetanse på området. Pressens offentlighetsutvalgs Åpenhetsindeks for 2023 viser at under halvparten av landets kommuner publiserer de fleste offentlige dokumenter som klikkbare fulltekstdokumenter i sine postlister (<https://presse.no/offentlighet-nyhet/apenhetsbarometeret-2023/>) En samordnet digitaliseringsstrategi bør ivareta helhetlige systemer for offentlig innsyn for å forenkle og forbedre allmennhetens tilgang og innsyn.

3. Kildevernet

Digitalisering i samfunnet må organiseres på en slik måte at kildevernet ivaretas som et grunnprinsipp.

Nytt lovverk gir myndighetenes stadig mer utvidede fullmakter til å drive innsamling og lagring av data. Det har en alvorlig bakside. Journalisters reelle muligheter til å verne kildens identitet blir stadig svekket. Dagens rettslige vern om anonyme kilder reguleres kun gjennom de prosessrettslige kildevernreglene. Det innebærer i praksis at kildevernet kun er en situasjonsbestemt regulering; kun relevant overfor domstolen. Det vil si at journalister ikke trenger å fortelle retten hvem deres anonyme kilder er. Reglene er et unntak fra prinsippet om fri bevisføring og den allmenne forklarings- og bevisplikten. Dette fritaket kommer med andre ord kun inn ved en rettsbehandling.

Det hjelper lite at en kilde har tillit til at journalisten ikke vil røpe eller bli pålagt av domstolen å røpe vedkommendes identitet, hvis man risikerer at myndighetene likevel kan avdekke den. Den dagen en politiundersøkelse fører til at en anonym kilde blir avslørt, er katastrofen skjedd. Det er dette som må avverges. Vi må også forhindre at jakt på journalistiske kilder fører til en nedkjølende effekt på ytringsfriheten vår på lang sikt.

Sverige er det landet i Europa som har gitt anonyme kilder sterkest beskyttelse. Vi ønsker et minst like sterkt kildevern som svenskene, men det betyr ikke at alle detaljene i deres kildevernlovgivning automatisk må og bør overføres til norske rettsregler. Det heter i Hurdalsplattformen at regjeringen vil styrke ytringsfriheten gjennom de frie mediene. Da bør kildevernet styrkes. Et sterkere kildevern, inspirert av den svenske modellen, må tilpasses norske forhold. Dette kan blant annet etableres ved å gjennomføre to lovforslag som ligger «gryteklare» på regjeringens bord: Den første gjelder Kulturdepartementets forslag om å lovfeste i medieansvarsloven en generell taushetsplikt om anonyme kilders identitet, som skal komme i tillegg til dagens kildevernregler i prosesslovgivningen. Forslaget var på høring i 2018, og fikk bred støtte i etterfølgende høring (Prop. 31 L (2019-2020) side 37), men er likevel dessverre ennå ikke fulgt opp.

Den andre gjelder Straffeprosesslovutvalgets forslag om at det prosessrettslige kildevernet omgjøres til et bevisforbud (NOU 2016:24 side 279.) Et slikt forbud vil begrense adgangen til å benytte kildeavslørende informasjon som bevis gjennom hele rettshåndhevelsen. Det vil si at reglene ikke bare vil bli knyttet opp til rettsforhandlingene. Kildevernet vil også gjelde ved etterforskningsmetoder som ransaking, beslag og ikke minst skjulte tvangsmidler. Også dette har fått bred støtte i høringsrunden, men forslaget er foreløpig ikke fulgt opp av Justisdepartementet.

4. Digitalt robuste borgere

Den nasjonale digitaliseringsstrategien må ta høyde for digitaliseringen av tjenesteområder og markeder for å sikre interessene til det norske samfunnet.

Totalberedskapskommisjonen (NOU 2023:17) har vurdert styrker og svakheter med beredskapen i Norge, og kommet med forslag om hvordan samfunnet bør innrettes for å styrke samfunnssikkerheten. Dette perspektivet er avgjørende i arbeidet med digitalisering av samfunnet. Datasikkerhet er en grunnstein når samfunnet digitaliseres. Jo mer av samfunnet som digitaliseres, jo viktigere er det at nordmenn er kildekritiske, oppegående digitale borgere som klarer å skille kvalitetssikkert, troverdig informasjon fra falske nyheter, feilinformasjon og utilbørlig påvirkning. De tre sistnevnte utfordrer nordmenns tillit til og bruk av digital informasjon og tjenester som er tilgjengelig digitalt.

Kommisjonen har etter vårt syn en klok tilnærming til spørsmålet om de samlede beredskapsressursene, når den fremhever at «Tillitsnivået i samfunnet og en fri demokratisk debatt er bærebjelker i demokratiet vårt». Vi er enige i kommisjonens bekymring om at «ytringsfriheten blir utfordret av desinformasjon».

Digitalisering muliggjør et bredere mediemangfold som ivaretar den enkeltes reelle ytringsmuligheter, sikrer god informasjonstilgang til borgerne og sørger for at virkeligheten gjenspeiles på tvers av samfunnets økonomiske, politiske, kulturelle eller sosiale skiller.

Redaksjonell virksomhet kjennetegnes av sannhetssøken, allmenn interesse, uavhengighet, redaktøransvar og yrkesetikk. De uavhengige mediene bidrar med faktasjekket og etterrettelig informasjon, og innsikt som muliggjør at leseren/lytteren/seeren kan ta bevisste og informerte valg. Journalistikken har et profesjonsfaglig ståsted og er en forpliktende virksomhet, hjemlet i medieansvarsloven. De journalistiske mediene har en demokratisk nøkkelrolle og forvalter et samfunnsoppdrag.

En kraftfull mediepolitikk er etter NJs oppfatning svaret på å bevare den frie demokratiske debatten. Et mangfold av kvalitetssikret informasjon gjennom redaktørstyrte medier som innbyggere har høy tillit til, er avgjørende for å nå alle gruppene i samfunnet.

Journalistikk er avgjørende i møte med falske nyheter og desinformasjon. Ikke bare for å motbevise, men for å styrke motstandskraften i befolkningen. Mediene er en av bransjene i Norge som har gjennomgått størst digital transformasjon de siste årene. Vi venter ikke at digitaliseringstanken i bransjen vil avta.

Demokrati-støtteordninger må derfor utvikles i takt med digitalisering i samfunnet. Å sikre innbyggers tillit og kildekritiske evner, bør være del av en overordnet digitaliseringsstrategi.

5. Mediene som kritisk samfunnsfunksjon

Digitaliseringen i samfunnet må særskilt ta hensyn til kritiske samfunnsfunksjoner. Spesielt under kriser og alvorlige hendelser. Norge bør på dette feltet, etter NJs mening, ta større lærdom av erfaringer fra håndteringen av koronapandemien. Under pandemien fikk mange erfare hvordan et samfunn som i større grad er digitalisert kan fungere, ettersom fysisk kontakt var svært begrenset i perioder.

Før pandemien hadde regjeringen en etablert liste over 14 kritiske samfunnsfunksjoner. Disse ble definert som funksjoner hvor et avbrudd i syv døgn eller kortere ville få uakseptable konsekvenser for befolkningen og samfunnet.

Under pandemien var journalistikken avgjørende for å opprettholde befolkningens velferd og fylle dens kontinuerlige informasjonsbehov. I møte med mengden av offentlig informasjon fra en rekke etater, var mediene avgjørende for å sortere og tilgjengeliggjøre helse råd tilpasset ulike grupper i befolkningen.

I en landsomfattende undersøkelse fra 2020 utført av Respons Analyse på oppdrag fra Nordiske Mediedager, oppgir hele 94 prosent av de spurte at de brukte redaktørstyre journalistiske medier for å holde seg informert om koronakrisen. Det er hevet over enhver tvil at medienes samfunnsoppdrag gjør det mulig for staten å lykkes med å nå befolkningen med sårt tiltrengt informasjon i en krise. Det inkluderer ikke bare rollen som publiserings- og kringkastingsplattformer for myndighetskilder, men også behovet for journalistikk om krisesituasjoner. Også tilliten til krisehåndtering styrkes ved at den granskes og kritiseres av uavhengige journalister.

Regjeringen utarbeidet derfor etter hvert en utvidet liste over hvilke funksjoner som anses som kritiske knyttet til krisen, og her ble «medievirksomheter» inkludert (Meld. St. 5 (2020-2021) side 47 «Samfunnssikkerhet i en usikker verden»). Ansatte i disse funksjonene har blant annet behov for særskilte unntak for å holde samfunnet i gang. Dette har betydning for journalisters arbeidsbetingelser. Den oppdaterte listen må legges til grunn i møte med neste krise, og tjene som grunnlagsdokument og veiledning for videre arbeid innenfor samfunnssikkerhets- og beredskapsområdet.

Et mer digitalt samfunn preges i økende grad av informasjonsoverflod. Derfor er redigering, utvelgelse og bearbeidelse av informasjon i økende grad viktig for å nå ut med rett informasjon. Planer for digitalisering og digital infrastruktur bør ta høyde for journalistikkens viktige samfunnsrolle. Jo raskere tempo det er i et mer-digitalt samfunn, desto raskere og enklere må tilgangen til offentlig informasjon være for å gi tidsriktig, kvalitetssikret informasjon til befolkningen.

6. Internasjonal kraft

Digitalisering foregår i stor grad internasjonalt. Digdir skriver i sitt første innspill til ny nasjonal digitaliseringsstrategi at Norges arbeid med digitalisering i stadig større grad påvirkes av arbeidet som gjøres i EU, gjennom våre EØS-forpliktelser.

Digdir skriver at Norge hittil «i stor grad har forholdt seg til EUs digitaliseringsinitiativ gjennom å motta forordninger og direktiver som vi er forpliktet til å implementere, uten å ha jobbet særlig aktivt for å påvirke regelverkene.»

Direktoratet mener at det ligger et større potensial i å knytte oss tettere til EUs digitaliseringsarbeid og den svært ambisiøse digitaliseringspolitikken som pågår i EU.

NJ støtter Digdir's syn på at «det vil kreve en mer proaktiv tilnærming fra Norges side» å dra størst mulig nytte av denne internasjonale kraften, og at dette bør være en viktig del av digitaliseringsstrategien. Norske lovgivere bør ta eierskap til feltet.

På vårens dialogmøte i Kulturdepartementet møttes mediene og teknologigigantene møttes. Her var Metas representant tydelig på hvorfor de nedprioriterer visningen av nyheter på deres plattform, og at det er gjort med hensikt. Facebook «ønsker ikke å overinvestere», som det ble sagt på møtet. Men etter NJs mening kan man aldri overinvestere i demokratiet.

Vi mener myndighetene bør jobbe for å motvirke at tek-gigantenes overstyrer redaksjonelle valg om presentasjon av journalistikk, og nedprioriterer spredning av journalistikk med bakgrunn i egne retningslinjer.

Fra et ytringsfrihetsperspektiv bør Medietilsynet tildeles rollen som DSA-koordinator, dvs. koordinator for digitale tjenester. Tilsynets søsterorganisasjoner i Irland har allerede fått et slikt koordineringsansvar, og den kypriotiske mediemyndigheten forventes å bli utpekt. Dette er etter NJs mening nærliggende med tanke på tilsynets samfunnsoppdrag. At koordinator har kompetanse knyttet til innhold, vil etter vår oppfatning bidra til en effektiv håndheving og forvaltning av DSA. Alternativt bør Medietilsynet få opprettet mer formelle kanaler inn mot Europakommisjonen.

7. Plattformnøytralt regelverk

NJ mener regjeringen må føre en mer kraftfull mediepolitikk for å sikre tilgang til fri og uavhengig journalistikk i alle typer medier. Det blir bare viktigere jo mer digitale våre medievaner blir.

Momsfritaket for redaktørstyrte journalistiske medier er det viktigste mediepolitiske virkemiddelet. NJ mener man bør gjeninnføre momsfritaket for elektroniske nyhetstjenester i merverdiavgiftsloven § 6-2. Det gir liten mening i at små, lokale mediehus må bremse ned sin digitalisering og bruk av nye presentasjonsformer for journalistikk i lyd- og bildeformater i frykt av å miste momsfrigat. Det er et viktig prinsipp at digitalisering og innovasjon ikke bør straffes. Digitalisering av samfunnet skjer raskt. Teknologinøytrale regelverk reduserer byråkrati og behov for stadig å endre lover, forskrifter og ordninger når ny teknologi tas i bruk.

Fritaket for merverdiavgift er prinsipielt forankret. Ordningen bidrar til et mangfold av medier og økt konsum, uten noen form for statlig innblanding. Fundamentet er å sikre et sterkt og forutsigbart grunnlag for et demokratisk samfunn. Som det heter i ESAs godkjenningsvedtak for slikt fritak i perioden frem til 2028, er begrunnelsen «å støtte produktaktivitet, utvikling og formidling av kvalitetsinnhold» (vår oversettelse fra engelsk). Grunnloven § 100 (6) stiller krav til statens investering i denne demokratiske infrastrukturen.

Slik regjeringen redegjør for fritak i merverdiavgift for elektroniske aviser i statsbudsjettet 2024, settes hele moms-fritaket på spill. I statsbudsjettet 2023 ble fritaket for elektroniske nyhetstjenester avviklet. Det innebar at TV-kanalpakker og strømmetjenester ikke lenger kan selges med redusert merverdiavgift. Avviklingen av fritaket begrenser også hvor mye video- og lydinnhold en avis kan ha for at den kan omsettes avgiftsfritt.

Ved behandlingen av budsjettet ba Stortinget regjeringen om å «vurdere tiltak for å sikre at lokal- og regionalaviser ikke får begrensninger i muligheten til produksjon av video og lyd gjennom mva-endringer».

Regjeringens svarer på Stortingets anmodningsvedtak med en utilstrekkelig endring i merverdiavgiftsloven § 6-1. Regjeringen åpner opp for økt innhold av levende bilder og lyd, men hovedformålet må fortsatt være å produsere nyhet- og aktualitetsstoff i form av tekst eller stillbilder.

NJ anerkjenner behovet for å tette smutthull i lowerket. Men forslaget er etter vår mening likevel gammeldags og utilstrekkelig, fordi det fortsatt begrenser redaktørstyrte journalistiske mediers mulighet til å bruke lyd og levende bilder i journalistikken. Vi er bekymret for begrensningen forslaget vil legge på bruk og innovasjon av lyd og levende bilde i redaksjonell virksomhet. Dette rammer TV2 spesielt hardt, men også flere av de store aviskonsernene som produserer stadig mer lyd og bilde.

I 2023 er skillelinjene mellom de tradisjonelle plattformene avis, radio og tv i stadig større grad visket ut, og man ser ofte kreativ bruk av både tekst, lyd, stillbilder og levende bilder i samme sak. NJ mener at mediene selv må styre hvilke formater som bidrar mest effektivt til å nå de målgruppene man vil, og kan ikke begrenses av økonomiske regler fastsatt av Finansdepartementet.

Særlig de yngste mediebrukerne forventer at mediene tar i bruk video, presentasjonsformen de foretrekker – og møter på Tiktok og i andre sosiale medier der desinformasjon trives. Også å tilgjengeliggjøre journalistikk med lyd er avgjørende for å nå de med nedsatt funksjonsevne (for eksempel syn) og lese/skrivevansker. Til syvende og sist handler det om å nå fram med redaktørstyrt, kvalitetssikret og korrekt journalistikk i en form som nye generasjoner bruker og forstår.

Lovforslaget kan ha en utilsiktet konsekvens som vil innebære at mediene vil tilpasse seg innholdet for å komme på «riktig side» av foreslått grense. Det kan også hemme innovasjon. Et eksempel er Aftenposten som tester KI-generert opplesning av artikler. Hvordan forholdet mellom lyd, bilde og tekst skal beregnes, fremstår som uklart. Vi kan ikke ha et momsregelverk som setter medienes utvikling på vent.

Digitalisering gir store muligheter for å nå grupper som tradisjonelt faller utenfor ulike deler av samfunnet på ulike vis. En overordnet nasjonal digitaliseringsstrategi bør gripe muligheten det ligger i å nå flere, bredere.

8. Digitale generasjoner

Økt digitalisering fører til vesentlig endrede medievaner. Nordmenn får sine nyheter og informasjon om samfunnet på andre plattformer enn tidligere.

Selv om flere er villige til å betale for digitale, redaktørstyrte nyheter, viser undersøkelser at andelen som har tilgang til betalte nyhetstjenester øker med alder, utdanning og inntekt. Denne utviklingen utgjør en fare for at den samfunnsviktige journalistikken blir forbeholdt de mest ressurssterke. NJ er svært bekymret for utviklingen knyttet til «nyhetsunnvikere» og «tapte nyhetsgenerasjoner».

Generasjoner med mest digitale vaner i dag, er de som i størst grad risikerer å falle utenfor den løpende utviklingen i samfunnet.

NJ mener det er riktig utrede spørsmålet om subsidiert tilgang til journalistikk unge mediebrukere, i første omgang elever på videregående skole, og personer med flerkulturell bakgrunn som bor i områder med lav samfunnsdeltakelse.

Ifølge Norsk Mediebarometer 2022 (SSB) leser over halvparten av befolkningen nyheter via sosiale medier. 40 prosent av 16-19-åringene finner nyheter på Tiktok. Forsvarskommisjonen påpeker at etableringen og korrigeringen av offentlig situasjonsforståelse dermed blir vanskeligere. Ifølge en undersøkelse gjennomført av Stiftelsen Tinius og presentert under årets Arendalsuka, får unge med seg nyheter, men de velger andre kanaler og/eller plattformer som ikke tilhører de tradisjonelle redaktørstyrte mediene.

Mindre tillit var en sentral forklaring på hvorfor de med flerkulturell bakgrunn i mindre grad benyttet seg av, eller var villige til å betale for, redaksjonelt innhold. NJ, med støtte av Ytringsfrihetskommisjonen, ønsker at regjeringen utreder støtteordninger slik at mediene kan tilby subsidiert digital medietilgang. I første omgang for unge, men på sikt også til andre utsatte grupper.

Opplæringsloven samler i det vesentlige all lovgivning om opplæring for barn og ungdom fra de er 6 år til de fyller 19/20 år. Dessuten gir loven regler om opplæring for voksne etter fylte 20 år. I lovens formålsbestemmelse heter det at «Elevane og lærlingane skal lære å tenkje kritisk». Tilgang til journalistiske medier er avgjørende for å nå målet.

Totalberedskapskommisjonen (side s. 130) skriver godt om behovet for god allmennutdanning i kildekritikk og kritisk tenkning for å redusere effekten av des- og feilinformasjon. Dette må gjøres på en planmessig og systematisk måte.

Derfor er det interessant at flere mediehus og konsern nå utforsker vår idé. Av Kristiansands vel 4000 videregående elever, har nå 2000 meldt seg på Fædrelandsvennens gratis abonnementsordning. Skoleabonnementet finansieres av lokalt næringsliv og stiftelser i byen. Avisens opptrapping for å nå unge lesere, inkluderer også en egen ungedaksjon. Som sjefredaktør Eivind Ljøstad presiserer: «Hvis vi klarer å flytte bare én ungdom inn i samfunnsdebatten fra utenforskap, er det verdt det.» Prosjektet handler ikke bare om å gi tilgang til journalistikk, men også at at journalistene deltar aktivt i elevenes undervisning, blant annet for å gjøre disse mer motstandsdyktige mot desinformasjonsforsøk og påvirkning fra falske nyheter.

Mediekonsernene Amedia og Schibsted valgte å gi unge under 25 gratis tilgang i forbindelse med kommune- og fylkestingsvalget. Stiftelsene bak konsernene bidro med midler som gjorde det mulig.

Det at tilgang til journalistikken ikke kan være gratis, er helt sentralt. Medienes finansieringskilder er færre, og brukerbetaling vil være dominerende i fremtiden. Da er det viktig å etablere at samfunnsnyttig journalistikk er verdt å betale for. Vi tror også en slik ordning vil fungere mer målrettet, og treffe journalistikken bedre, enn flere andre av dagens mediestøtteordninger. Felles for forslagene om hvordan kan oppnå dette, er at det trengs kunnskap om hvor treffsikre de vil være. Denne kunnskapen bør regjeringen skaffe seg gjennom at Medietilsynet utreder forslaget nærmere.

Vi viser til BankID og Bankaxept sitt innspill til arbeidet med ny nasjonal digitaliseringsstrategi, der behov og muligheter for innlogging med identifisering av innbyggere kan inkludere flere, effektivisere tjenester og skape nye muligheter gjennom digitalisering.

NJ viser også til EUs arbeid med å sikre alle en felles europeisk digital identitet og at dersom forordningen som ventet vedtas, vil det pålegge alle EØS-land inkludert Norge å tilby en nasjonalt anerkjent elektronisk ID-løsning. Dette arbeidet bør få prioritet i en nasjonal digitaliseringsstrategi.

Med vennlig hilsen
for Norsk Journalistlag

Dag Idar Tryggestad
leder

Ina Lindahl Nyrud
advokat